eMagazine
Alphanamfamily.com

Những câu nói đi theo cả cuộc đời

Những người bố luôn là "siêu nhân" của con mình, và họ cũng có một "siêu nhân" khác của riêng họ.

Siêu nhân không chỉ là những nhân vật cứu thế giới. Với rất nhiều người, bố của họ chính là "siêu nhân", bởi đơn giản bố có thể vì họ mà làm được những điều phi thường, là tấm gương về bản lĩnh sống và dạy cho họ những bài học đi theo suốt cuộc đời.

Lời răn dạy gì anh từng nghe từ bố mình, đến khi bản thân anh trở thành một người bố thì anh mới càng thấm thía bài học đó?

Với cùng một câu hỏi như trên, những "ông bố" của Alphanam sẽ chia sẻ điều gì cùng với Kênh Nội bộ?

MR. ĐỖ VĂN DUY
Công ty Cổ phần Alphanam E&C

Thực ra có rất nhiều lời dạy, chỉ dẫn từ bố mà tôi nhận được không chỉ bằng những lời nói mà còn cả trong các sinh hoạt hàng ngày, qua hành động và công việc của bố. Có nhiều việc có thể đến thời điểm này tôi không thể nhớ được hết; nhưng những hành động, lời nói có thể đã ngấm vào não, vào máu như câu các cụ nói là "bố nào con vậy".

Có lẽ với nhiều người và bản thân tôi cũng luôn coi bố mình là hình mẫu để mình noi theo. Khi đã đi làm rồi lập gia đình, trải qua quá trình chăm sóc các con thì tôi mới thấm thía được bố mẹ mình vất vả như thế nào. Để kể về những lời chỉ bảo của bố thì tôi cũng không thể kể hết được, nhưng tôi nhớ nhất là điều bố nói: *"Con cứ đi làm đi và ra ngoài làm mọi điều con thích. Nhưng khi con về thì đây là nhà của con"*. Câu nói này bố tôi còn nhắc lại với con tôi, đó là lần tôi cho cháu về chơi. Cháu có nói rằng: *"Đây là nhà của ông bà, cháu về nhà cháu đây"*. Bố nói luôn với con tôi: *"Đây là nhà của bố con, và cũng là nhà của con"*. Tuổi thơ của tôi là quãng thời gian đầy "cảm xúc" của một giai đoạn còn khó khăn về kinh tế nhưng rất giàu về tình cảm, mà cái cảm xúc đấy có lẽ những đứa trẻ thế hệ bây giờ như con tôi không thể cảm nhận được.

Sau này nhiều lúc ngẫm lại mới thấy, câu nói của bố luôn nhắc nhở tôi rằng gia đình tôi luôn có tôi là một phần trong đó, và luôn dang rộng vòng tay đón tôi trở về bất cứ lúc nào!

> **"Để kể về những lời chỉ bảo của bố thì tôi cũng không thể kể hết được, nhưng tôi nhớ nhất là điều bố nói: "Con cứ đi làm đi và ra ngoài làm mọi điều con thích. Nhưng khi con về thì đây là nhà của con"."**

MR. NGUYỄN CHÍ THÀNH
Ban Hành chính Tập đoàn

Bố tôi từng nói với tôi rằng: *"Hãy sống chậm lại và trân trọng những khoảnh khắc nhỏ bé trong cuộc sống"*. Mãi sau này, tôi mới ngẫm lại và thấy câu nói đó rất đúng. Khi còn trẻ, tôi luôn mải mê theo đuổi những giấc mơ lớn lao, những mục tiêu xa vời mà quên mất rằng cuộc sống này không chỉ là những đích đến xa xôi, mà còn là từng bước chân đi trên những nẻo hành trình.

Bố tôi là một người đàn ông giản dị, ông không có những triết lý cao siêu hay những bài học lớn lao về cuộc sống. Những gì ông dạy tôi đều là những điều rất thực tế, gần gũi và giản đơn. Ngày xưa, ông rất vất vả để nuôi nấng và dạy dỗ 8 anh chị em chúng tôi. Thỉnh thoảng tôi thấy ông ngồi dưới bóng cây, nhìn ngắm những chiếc lá rơi, nghe tiếng chim hót hay đơn giản là thưởng thức một chén trà nóng vào buổi sáng. Tôi không hiểu tại sao bố lại dành thời gian cho những việc như vậy, trong khi xung quanh có biết bao nhiêu việc cần phải làm.

Khi lớn lên, tôi bị cuốn vào cuộc sống bận rộn với công việc, học hành và những mối quan hệ xã hội. Tôi luôn cố gắng hoàn thành mọi thứ nhanh nhất có thể để đạt được những mục tiêu mà tôi đã đề ra. Tôi hiếm khi có thời gian để dừng lại và thực sự tận hưởng cuộc sống. Thỉnh thoảng, bố lại nhắc nhở tôi rằng cuộc sống này ngắn ngủi lắm, đừng để những lo toan, bộn bề của cuộc sống cuốn đi mất những khoảnh khắc đáng giá.

Nhưng phải đến khi tôi trở thành một người bố, tôi mới thực sự thấm thía lời dạy của bố. Nhìn con của mình lớn lên từng ngày, tôi nhận ra rằng thời gian trôi qua nhanh chóng đến nhường nào. Những khoảnh khắc đầu tiên của con, từ khi con biết lẫy, biết bò, biết đi, biết nói, đều là những kỷ niệm vô cùng quý giá. Tôi nhận ra rằng, nếu chỉ mải mê chạy theo những mục tiêu lớn lao, tôi sẽ bỏ lỡ những khoảnh khắc quan trọng trong cuộc đời con mình. Chính lúc này, tôi mới hiểu rằng sống chậm lại, trân trọng từng khoảnh khắc nhỏ bé trong cuộc sống như bố tôi từng chia sẻ mới thực sự là điều quan trọng.

Những buổi chiều cùng con đi dạo trong công viên, cùng con ngồi đọc truyện, cùng con chơi đùa, đều là những khoảnh khắc tuyệt vời mà tôi muốn ghi nhớ mãi. Tôi bắt đầu học cách sống chậm lại, để cảm nhận và trân trọng từng phút giây bên con, bên gia đình. Tôi hiểu rằng cuộc sống không chỉ là những thành công lớn lao, mà còn là những niềm vui nhỏ bé, những khoảnh khắc hạnh phúc giản dị mà ta thường bỏ qua.

Lời dạy của bố, dù đơn giản nhưng chứa đựng một triết lý sâu sắc về cuộc sống. Chỉ khi ta thực sự sống chậm lại, ta mới có thể cảm nhận hết được vẻ đẹp và ý nghĩa của cuộc đời. Và chỉ khi trở thành một người bố, tôi mới thấm thía và trân trọng lời dạy đó từ tận đáy lòng. Những khoảnh khắc nhỏ bé, giản dị chính là những điều làm nên hạnh phúc thật sự trong cuộc sống.

> **"Bố tôi từng nói với tôi rằng: "Hãy sống chậm lại và trân trọng những khoảnh khắc nhỏ bé trong cuộc sống". Mãi sau này, tôi mới ngẫm lại và thấy câu nói đó rất đúng."**

MR. NGUYỄN TRUNG CHƯƠNG
Công ty Cổ phần A79

Ngày tôi còn bé, mỗi khi bố tôi đi công tác xa thì thường dặn dò tôi rất nhiều. Một trong số những việc bố tôi luôn bận tâm về thằng con trai nghịch ngợm phá phách đó là thường trốn nhà, trốn mẹ đi chơi mà chẳng chịu ngủ trưa. Hồi đó tôi ít khi nghe theo lời dặn của bố, buổi sáng đi học về việc đầu tiên là bỏ balo xuống và chạy tót theo đám bạn đi chơi, thậm chí có lúc còn chẳng ăn cơm trưa nữa. Có những lần mẹ tôi tìm hoài chả được, phải nhờ đến cả cô, dì, chú, bác đi khắp nơi để kéo tôi về.

Ngày đó, tôi làm ngơ trước những lời dặn của bố, chạy theo những trò chơi của tuổi thơ để rồi giờ đây, khi đã trở thành một người bố, tôi mới nhận ra sự cấm cản của bố dành cho những lần đi chơi của tôi không phải là khắt khe, mà là bố đang lo cho sức khỏe của con mình. Việc bỏ bữa liên tục từ bé đã ảnh hưởng không nhỏ đến sức khỏe của tôi. Lúc này mới thấm rằng không có gì quý hơn sức khỏe!

Ngày bé không thích ngủ trưa, giờ thì lại muốn lắm một buổi ngủ trưa đẫy giấc. Cuộc sống như một vòng lặp vậy đấy, và giờ tôi lại là một người bố luôn lo lắng, dặn dò con tôi về những điều mà bố nó đã từng phớt lờ chẳng thèm bận tâm trong quá khứ. Từ lúc có con, tôi lại càng cảm nhận rõ hơn về những gì bố đã từng lo lắng và khuyên bảo tôi ngày nào.

> **"Ngày đó, tôi làm ngơ trước những lời dặn của bố để rồi giờ đây, khi đã trở thành một người bố, tôi mới nhận ra sự cấm cản của bố dành cho những lần bỏ bữa của tôi không phải là khắt khe, mà là bố đang lo cho sức khỏe của con mình. Lúc này mới thấm rằng không có gì quý hơn sức khỏe!"**

MR. ĐẶNG ĐÌNH HIỀN
Ban Marketing & Truyền thông Tập đoàn

Tuổi thơ tôi gắn liền với hình ảnh người cha tần tảo, đôi bàn tay chai sần, vầng trán nhăn nheo bởi nắng mưa. Ông là người luôn dành những điều tốt đẹp nhất cho con cái, từ những lời răn dạy thấm nhuần đạo lý đến những câu nói truyền động lực và niềm tin.

Lúc nhỏ, tôi thường thức dậy muộn, lười biếng và chẳng mấy hứng thú với việc học hành. Những lời răn dạy của cha tôi về tầm quan trọng của việc nên dậy sớm để đọc sách, tranh thủ học hành... lúc ấy chỉ là những lời nhắc nhở dễ dàng bị tôi phớt lờ, và tôi thường dành buổi sáng vào những hoạt động vô bổ. Tuy vậy sau này, tôi mới thấy quả thật buổi sáng giúp tôi tiếp thu kiến thức một cách dễ dàng và hiệu quả hơn; cũng giúp tôi có thêm thời gian để làm được nhiều việc hơn trong một trạng thái minh mẫn nhất.

Khi tôi trở thành người bố của hai đứa trẻ, những lời chỉ bảo của cha tôi về việc thức dậy sớm càng trở nên ý nghĩa hơn. Tôi muốn con tôi được thừa hưởng những điều tốt đẹp nhất, có một nền tảng vững chắc để phát triển bản thân. Tôi đã thử nghiệm nhiều phương pháp dạy con, từ việc tạo dựng thói quen dậy sớm cho con, đến việc tạo môi trường học tập tích cực. Và rồi tôi nhận ra rằng, việc thức dậy sớm thật sự là một trong những yếu tố quan trọng giúp con tôi học tập hiệu quả và phát triển toàn diện.

Bắt đầu từ những ngày đầu tiên, tôi đã đưa con trai vào nếp sinh hoạt khoa học. Mỗi sáng, tôi thức dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng cho con, rồi cùng con đọc sách, tập thể dục nhẹ nhàng. Khi con tôi còn nhỏ, việc thức dậy sớm là một thử thách lớn. Nhưng dần dần, con đã bắt đầu yêu thích những buổi sáng sớm và quen với nhịp sinh hoạt này.

Lời chỉ bảo của cha tôi về việc thức dậy sớm không chỉ giúp tôi học tập hiệu quả hơn, mà còn giúp tôi trở thành một người bố tốt hơn. Tôi đã học được cách quản lý thời gian, tạo dựng thói quen tốt cho bản thân và con cái. Tôi đã hiểu rằng, việc thức dậy sớm không chỉ là một lời nhắc nhở, mà còn là một lối sống tích cực.

Tôi đã từng bỏ qua lời răn dạy của cha tôi, nhưng giờ đây, tôi vô cùng biết ơn những lời khuyên quý giá đó. Những lời chỉ dạy của cha tôi đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của tôi, giúp tôi trưởng thành, tự lập và có động lực để phấn đấu trở thành một người bố tốt của con mình.

> **"Lời chỉ bảo của cha tôi về việc thức dậy sớm không chỉ giúp tôi học tập hiệu quả hơn, mà còn giúp tôi trở thành một người bố tốt hơn. Tôi đã học được cách quản lý thời gian, tạo dựng thói quen tốt cho bản thân và con cái."**

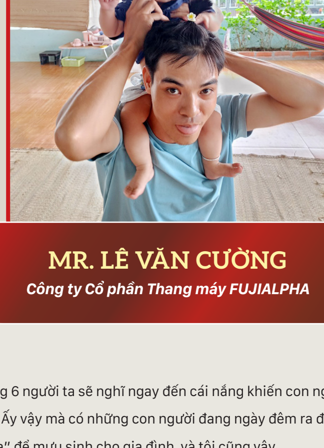

MR. LÊ VĂN CƯỜNG
Công ty Cổ phần Thang máy FUJIALPHA

Nhắc về tháng 6 người ta sẽ nghĩ ngay đến cái nắng khiến con người ta nghẹt thở vì oi bức. Ấy vậy mà có những con người đang ngày đêm ra đường "đội nắng đội mưa" để mưu sinh cho gia đình, và tôi cũng vậy.

Vào một ngày, sau nhiều giờ đồng hồ hì hục làm việc trong cái hố thang nóng như cái lò bát quái, tôi có nói chuyện cùng với một đồng nghiệp, và tôi nhận được một câu hỏi về bố mình. Tôi chợt lắng sâu một hồi, một hồi đó tựa chỉ có mấy giây thôi nhưng cảm giác nó trôi qua nửa cuộc đời con người tôi vậy. Tuổi thơ tôi chợt ùa về, bao nhiêu kỷ niệm trực trào lên khi tôi viết ra những tâm sự này khiến mắt tôi bỗng nhoè đi một chốc.

Tôi không được may mắn như bạn bè, bố tôi mất vì bạo bệnh khi tôi mới đôi mươi, cái tuổi đang còn nhiều hoài bão. Gia đình tôi hồi đó chẳng khá giả gì, bố tôi là một thợ xây, hình ảnh bố trong tôi gắn liền với dáng người gầy guộc, làn da đen rám nắng, chiếc mũ cối sờn màu. Ông thường dắt chiếc xe đạp thống nhất cũ với túi đồ nghề thợ xây buộc sau gác baga. Không giàu tiền bạc nhưng mái ấm của gia đình tôi luôn tràn ngập hạnh phúc, tôi cảm thấy rất hạnh phúc khi có một tuổi thơ tràn ngập tình thương của bố mẹ.

Giờ đây khi cuộc sống đã khá hơn, mẹ tôi mỗi lần nhắc về bố đều nói rằng: *"Mẹ thấy bay hình như chả nhớ bố bay hay răng ấy"* (Mẹ thấy chúng mày hình như không nhớ bố chúng mày hay sao ấy – pv). Mỗi lần như vậy tôi đều im lặng, tôi không phải là tuýp người hay nói những lời yêu thương nhung nhớ. Mẹ đâu có biết rằng bố tôi mất đã mười mấy năm rồi nhưng tôi vẫn thường hay mơ thấy bố, nửa đêm tỉnh giấc mắt lại rơm rớm. Mẹ cũng đâu biết rằng cứ mỗi lần nhắc gợi về bố, tôi đều quay đi chỗ khác, tôi sợ mẹ nhìn thấy con trai của mẹ đang khóc.

Đối với tôi và anh chị em tôi, bố tôi là một người bố trên cả tuyệt vời, tôi chẳng biết miêu tả điều đó ra sao nữa. Tôi vẫn nhớ như in cái ngày tôi học xa nhà, vào ngày đi làm thêm đầu tiên tôi đã nói với bố rằng: *"Con bây giờ đã lớn, con sẽ cố kiếm thật nhiều tiền nuôi bố mẹ chứ bố mẹ không phải nuôi con nữa"*. Và câu trả lời của bố khiến đến tận bây giờ tôi không thể nào quên được: *"Con biết cái gì quý nhất không, không phải tiền mà là sức khoẻ và đạo đức. Vật chất tiền bạc người ta có trước thì mình có sau con ạ, con cứ chăm chỉ nhưng hãy nhớ giữ sức khoẻ và sống tôn nghiêm là quan trọng nhất"*. Câu nói ăn sâu vào tôi đến tận bây giờ, khi tôi đã làm bố rồi thì tôi sẽ dạy con tôi y như cách mà bố tôi đã từng dạy tôi. Đối với tôi hình ảnh người bố đáng kính của tôi luôn in sâu trong tiềm thức, dù bất cứ lúc nào hay bất kỳ nơi đâu và làm gì tôi vẫn luôn lấy bố làm gương cho mình. Một con người đầy trách nhiệm, đạo đức, chăm chỉ và giàu tình thương.

Nắng tháng 6 có cháy đến đâu hay mưa rát như nào thì vẫn không thể làm tôi chùn bước trên con đường xây dựng hạnh phúc cho gia đình bé nhỏ.

Bất kỳ ai cũng vậy, hãy cố gắng là một người con hiếu thảo, một người chồng một người bố trách nhiệm, một người công dân có ích cho tập thể, xã hội và đất nước.

> **"Tôi vẫn nhớ như in cái ngày tôi học xa nhà, vào ngày đi làm thêm đầu tiên tôi đã nói với bố rằng: "Con bây giờ đã lớn, con sẽ cố kiếm thật nhiều tiền nuôi bố mẹ chứ bố mẹ không phải nuôi con nữa". Và câu trả lời của bố khiến đến tận bây giờ tôi không thể nào quên được: "Con biết cái gì quý nhất không, không phải tiền mà là sức khoẻ và đạo đức. Vật chất tiền bạc người ta có trước thì mình có sau con ạ, con cứ chăm chỉ nhưng hãy nhớ giữ sức khoẻ và sống tôn nghiêm là quan trọng nhất."**

NỘI DUNG KIM NGÂN   THIẾT KẾ TUẤN ANH   CÔNG NGHỆ NGUYỄN LỤA